

vergadering **C107 – WON9**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Woonbeleid, Stedelijk Beleid en Energie

van 20 januari 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de dalende verkoop van sociale woningen aan de zittende huurder - 863 (2010-2011)	3
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de relatie tussen het dalend E-peil en de nood aan nieuwe aardgasaansluitingen - 880 (2010-2011)	5
Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de erkenning van landmeters-experten om schattingsverslagen op te stellen - 908 (2010-2011)	7

■

Voorzitter: de heer Jan Penris

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de dalende verkoop van sociale woningen aan de zittende huurder - 863 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Voorzitter, minister, ik heb u reeds een schriftelijke vraag gesteld, maar het antwoord heeft me aangezet tot deze mondelinge vraag. U hebt een aantal gegevens gegeven waaruit blijkt dat de verkoop van sociale huurwoningen niet rooskleurig is.

Tussen 1998 en 2006 werden in Vlaanderen elk jaar gemiddeld 253 huurwoningen gekocht door hun huurders. De laatste jaren daalde dat gemiddelde naar 209. Op 2001 na waren de jaren 2009, met 160 verkochte woningen, en 2010 met 161 verkochte woningen zelfs de slechtste verkoopjaren sinds 1998.

Dit is zonder meer jammer. Het sociale kooprecht is een zeer goede zaak. Wie een woning bezit in plaats van die te huren, zal er vanzelfsprekend meer zorg voor dragen en er sneller in investeren, wat het uitzicht van sociale woonwijken sterk verbetert. Bovendien zijn huurders die hun woning kopen, verplicht twintig jaar na aankoop deze woning te blijven betrekken. Dit zet de eigenaars dan ook aan een sociaal netwerk uit te bouwen in de buurt en actief mee te werken aan een aangename en leefbare woonomgeving. Zo ontstaat er in de sociale woonwijken een gezonde mix van eigenaars en huurders.

De grote vraag is nu natuurlijk wat de verklaring is voor die teleurstellende resultaten. De economische crisis, die in 2009 op haar ergst was, is een mogelijke reden. Toch mag dit niet volstaan om deze zeer tegenvallende verkoop af te doen als een conjunctureel en dus tijdelijk probleem. Zo geven verschillende actoren in de huisvestingssector aan dat de discrepantie tussen sociaal huren en eigenaarschap blijft toenemen. De gemiddelde sociale huurprijs is zoveel lager dan de gemiddelde mensualiteit bij de afbetaling van een gelijkaardige woning dat het weinig aantrekkelijk is om eigenaar te worden. Bovendien wordt met een huurachterstand bij een socialewoningbewoner veel flexibeler opgetreden dan met een afbetalingsachterstand bij een bank.

Een tweede mogelijke verklaring zou kunnen zijn dat door de uitgebreidere service die de huisvestingsmaatschappijen bieden aan hun huurders, het voor zittende huurders een stuk minder aantrekkelijk wordt om eigenaar te worden van hun huurwoning. Als eigenaars verliezen ze immers alle voordelen die huurders krijgen: slijtageproblemen dienen ze zelf te repareren, heel wat onderhoudskosten moeten ze zelf dragen, de begeleiding van de sociale dienst valt volledig weg enzovoort.

Een derde verklaring ligt mogelijk in het feit dat het publiek van de sociale huisvesting de voorbije jaren verarmde. De bepalingen in het kaderbesluit Sociale Huur inzake het maximaal inkomen voor sociale huurders en de daaraan verbonden afschaffing van de lokale uitzondering met leefbaarheidsplan en de marginale sociale huurverhoging hebben het voor de gemiddelde inkomens en werkenden aanzienlijk moeilijker gemaakt om een huis te verwerven binnen het sociale huurstelsel. Gevolg is natuurlijk dat het huidige publiek meer afhankelijk is van vervangingsinkomens en dus niet geneigd is langdurige verbintenissen aan te gaan, zoals de aankoop van een eigen huis.

Minister, welke verklaringen ziet u voor de tegenvallende verkoop van sociale woningen aan zittende huurders na de versoepeling van 2006? Bent u van mening dat een dergelijke negatieve verkoopstrend door Vlaamse beleidsmaatregelen kan of moet worden omgebogen?

De voorzitter: Mevrouw Coppé heeft het woord.

Mevrouw Griet Coppé: Voorzitter, minister, collega's, ik zou een bijkomende vraag willen stellen. Misschien zou het interessant zijn om te weten hoeveel dossiers voor aankoop worden

gestart en hoeveel er uiteindelijk worden gerealiseerd. Ik denk dat we meer moeten weten om te zeggen dat het geen succes is.

Tot vandaag is het zo dat een huurder geen sociale lening kan krijgen. Men kan enkel terecht op de private markt, bij de banken. De intrest zal dus hoger zijn. Kunt u niet onderzoeken of een huurder geen sociale lening kan krijgen?

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Voorzitter, minister, ik weet niet wat de teneur van het antwoord van de minister zal zijn, maar de CD&V-fractie heeft altijd een dubbel gevoel gehad bij dit dossier.

Er is herinvesteringsplicht. Als men drie woningen verkoopt, kan men met die middelen maar twee woningen meer bouwen. Als men dit massaal zou doorvoeren, dan is er een afbouw van het socialehuurpatrimonium. Het zijn vooral de mensen met de betere inkomens die hun woning kunnen kopen. Dat betekent dat de gemiddelde huurprijs voor diegenen die niet kunnen kopen, misschien zal stijgen. Ook dit moeten we in ogenschouw nemen.

Het is een goede maatregel, maar ik vraag voorzichtigheid om deze maatregel met alle mogelijke middelen te stimuleren. Zolang er wachtlijsten zijn voor sociale huurwoningen, moeten we er met de nodige omzichtigheid mee omgaan.

De heer Jan Penris: Minister, ik herinner me uit de vorige legislaturen dat we dat debat ook meer ten gronde hebben gevoerd. De filosofie van de toenmalige ministers was dat men eigendomsverwerving moest stimuleren. Eigenaar zijn, is altijd of dikwijls te verkiezen boven het blijven huren. De heer Decaluwe heeft toen namens zijn fractie altijd duidelijk gemaakt dat men voorzichtig moet zijn en ervoor moet zorgen dat men niet het hele patrimonium uitverkoopt.

Verder moeten we ook eens nagaan waar de verkoop succesvol is en waar we niet van onze sociale panden af geraken. Ik denk dat de staat van sommige woningen en de leefomgeving van sommige buurten wel eens determinerend zou kunnen zijn om een zittende huurder aan te moedigen tot het al dan niet kopen van een woning. Weten is meten en meten is weten. Dat was de slogan van uw voorganger, minister. We kijken dan ook met veel interesse uit naar uw antwoord.

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Die geringe verkoopcijfers hebben vooral te maken met het doelpubliek. Dat zijn per definitie mensen met een laag inkomen, voor wie het niet eenvoudig is om een woning te verwerven.

Mijnheer Penris, u zegt dat de staat van de woning en de omgeving wellicht een belangrijk aspect van aantrekkelijkheid vormen. Dat klopt zeker. Maar zoals de heer Hendrickx zegt, heeft ook de economische crisis een aantal mensen zwaar getroffen. In essentie gaat het natuurlijk om mensen die een bijzonder laag inkomen hebben en voor wie het niet gemakkelijk is om een woning te kopen, vooral dan als we de vergelijking maken met de huurprijs die deze mensen soms betalen. Die prijs is aangepast aan het inkomen en kan vrij laag liggen ten opzichte van de prijzen op de markt. De kloof tussen huren en kopen is binnen de sociale sector veel groter dan op de privémarkt.

De woningen die in aanmerking komen voor het kooprecht zijn veelal woningen uit de jaren 70 en 80. Doorgaans zijn die in vrij goede staat. De oudere woningen die worden verkocht, zijn meestal al van de hand gegaan. Voor deze wat recentere woningen komt men natuurlijk in concurrentie met de sociale koop. Ik denk dat die nieuwe sociale koopwoningen vaak een aantrekkelijker initiatief vormen voor mensen die het zich dan wel kunnen permitteren om die via die bijzondere sociale leningen aan te kopen. Ik heb de indruk dat men dan eerder die keuze maakt.

Slechts een beperkt deel van de sociale huurwoningen is onderhevig aan dat kooprecht. Het gaat bijvoorbeeld niet om appartementen. Het gaat om 30.000 van de 140.000 woningen. Bovendien moet men er vijf jaar onafgebroken in gewoond hebben. We spreken dan ook over een eerder beperkt volume aan woningen dat daarvoor in aanmerking komt.

Eenzijds creëert die bestaande maatregel opportuniteiten vooral voor die huurders die na verloop van tijd wat meer zuurstof krijgen en misschien wat meer beginnen te verdienen. Als zij dan die woning verwerven, is dat de beste zekerheid voor het moment dat zij met pensioen gaan. Zij hoeven dan geen huur meer te betalen. Anderzijds bestaat het gevaar, zoals ook de heer Decaluwe zei, dat als we te snel te veel van die woningen verkopen – wetende hoeveel wachtenden er nog op de lijst staan en hoe lang de gemiddelde wachttijd nu is –, we nooit zullen kunnen bijbouwen wat we verliezen. We moeten ons daarvoor hoeden.

Er is voorzien in een niet-onbelangrijk volume aan sociale koop. Het klopt ook dat vandaag voor een beperkt volume het recht bestaat om die huurwoning te kopen. Ik denk echter niet dat ik extra stimulerende maatregelen kan nemen omdat ik bang ben voor het effect op de wachtlijsten. We zitten nu aan een precair evenwicht dat ik niet zomaar zou durven te verstoren. Ik besef echter dat dit geen eenvoudige problematiek is.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister, uw antwoord volstaat. We zijn actief in een sector, in een niche die geen exacte wetenschap toelaat. Daar zijn verschillende oorzaken voor. U geeft zelf aan dat we op een precair evenwicht zitten, waar we zorgzaam mee moeten omgaan. We zien wel hoe dit evolueert.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de relatie tussen het dalend E-peil en de nood aan nieuwe aardgasaansluitingen - 880 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Voor woningen mag het E-peil sinds 2010 maximaal E80 zijn. Een lage-energiewoning heeft een E-peil van maximum E60. Het is de ambitie van deze Vlaamse Regering om dat peil verder naar beneden te krijgen.

De komende jaren zal door de geleverde inspanningen voor meer duurzaamheid en efficiënt energiebeheer het E-peil van nieuwe woningen blijven dalen, wat op zich een goede zaak is.

We hebben al vaker vragen gesteld over de impact en het gebruik van aardgas. Steeds meer specialisten zijn er echter van overtuigd dat op termijn aardgasvoorzieningen in nieuwe verkavelingen geen echte noodzaak meer zullen zijn wegens het dalend E-peil. Als er een nieuwe verkaveling komt met passiefwoningen, is men dan verplicht om te opteren voor aardgasvoorzieningen?

Destijds is het decreet van de heer Martens en mezelf over de aardgasaansluitingen in woongebieden goedgekeurd. Dit dateert uit de vorige regeerperiode. De doelstelling was om in woongelegenheden een aansluitbaarheidsgraad van 95 procent in 2010 en van 100 procent in 2020 na te streven. De aansluitbaarheid is natuurlijk meer dan het ter beschikking stellen van een aardgasleiding in de straat.

Een aantal specialisten zeggen dat we in de toekomst moeten bekijken hoe we dit aanpakken. De aansluitbaarheidsgraad gaat natuurlijk gepaard met zware investeringen door de distributienetbeheerders, die moeten worden doorgerekend. Wat is dan de toegevoegde waarde, in verhouding tot het dalende E-peil?

Bestaat er, in het kader van de daling van het E-peil van de woongebouwen, reeds onderzoek over de aanwending van aardgas in relatie tot rationeel energiebeheer en duurzaamheid? Zo ja, wat zijn de bevindingen? Indien er daar nog geen studies over zouden bestaan – ik heb ze althans niet gevonden –, overweegt u een dergelijk onderzoek te laten opstarten? Indien u dit niet wilt doen, wat is daar dan de reden voor?

In hoeverre kan het Aardgasdecreet – het aansluitbaarheidsdecreet – volgens u gelinkt worden aan de problematiek van duurzaamheid en lagere E-peilen? Uiteindelijk is dat de essentie van de zaak.

Wat is de stand van zaken inzake de uitvoering van dit decreet? Is er een verschil merkbaar tussen de zuivere en de gemengde intercommunales? Indien u daarover cijfermateriaal hebt, kunt u dat misschien ter beschikking stellen.

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Het is zeker interessant om na te gaan wat de impact is van de verstrenging van die energieprestatie-eisen op de nieuwbouw en de gebruikte verwarmingsbronnen. Het Vlaams Energieagentschap (VEA) volgt dat ook op via de EPB-aangiftes (energieprestatie en binnenklimaat) die na ingebruikname van een nieuwbouw moeten worden ingediend.

Uit analyse van de meest recent beschikbare gegevens voor de heel energiezuinige nieuwbouw, E60 of lager, blijkt dat nog in beperkte mate wordt gebruikgemaakt van aardgas of stookolie. In die woningen wordt steeds meer gebruikgemaakt van een warmtepomp. In woningen met een E-peil hoger dan E60, wordt de warmtepomp in beperkte mate toegepast. In woningen met een E-peil tussen E40 en E60 gaat het echter al om een derde van de woningen. Als men zakt onder E40, gaat het al om twee derde van de woningen.

Naarmate het E-peil dus wordt verstrengd – en we zitten in de richting van energieneutraliteit, we zijn verder aan het verstrengen – wordt die noodzaak om aan te sluiten op aardgas steeds kleiner. Dat is de huidige realiteit. Zodra de E-peileis wordt verstrengd tot E40, moet men daarmee rekening houden bij de aanleg van aardgasnetten in nieuwe woonwijken. Op dat moment wordt het logischer dat men overgaat naar de warmtepomp, ook om het E-peil te halen dat inzake kosten en baten interessant is.

In 2012 gaan we naar E70, in 2014 naar E60. Het verdere pad voor verstrenging moet nog worden vastgelegd. Het VEA heeft de opdracht gekregen om tegen eind 2011 een voorstel te doen voor dat verdere pad richting verstrenging. Zodra we dat pad kennen en hebben goedgekeurd, moeten we de regelgeving mee aanpassen die daarmee gepaard gaat. Ik denk dan onder andere aan waar u naar verwijst.

De Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (VREG) stelt vast dat de netbeheerders hun netten continu zijn blijven uitbreiden. De aansluitbaarheidsgraad van 95 procent die we hebben vooropgesteld tegen 2015 voor die woongebieden, uitgezonderd dat hele landelijke karakter, wordt nu al gehaald in redelijk wat gebieden. Tegen 2015 zullen alle distributienetbeheerders die 95 procent halen. Ook de hogere streefcijfers voor 2020 zouden volgens de VREG haalbaar moeten zijn. Zij volgen de situatie overigens op via de jaarlijkse investeringsplannen. Zij kunnen de netbeheerders ook bijsturen indien die nodig mocht blijken, wat tot hier toe nog niet het geval is geweest.

De VREG merkt ook geen significant verschil tussen de zuivere en gemengde intercommunales. Er zijn natuurlijk een aantal parameters zoals de historische achterstand die zich in bepaalde gebieden voordoet en de zwaarte van investeringen die zeker een invloed hebben op de snelheid waarmee zo'n netbeheerder de aansluitbaarheidsgraad in zijn gebied verhoogt en kan verhogen. Het tempo dat elke netbeheerder momenteel aanhoudt, is voldoende hoog om de streefcijfers te halen.

Uw suggestie is dus zeer waardevol voor de nieuwe woonwijken die zullen worden aangelegd, als in de toekomst dat E-peil verder wordt verstrengd.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Minister, dank voor uw antwoord. Ik kan daar niets aan toevoegen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de erkenning van landmeters-experten om schattingsverslagen op te stellen - 908 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister, sociale huisvestingsmaatschappijen signaleren ons al lange tijd aanzienlijke achterstandproblemen bij het opstellen van schattingsverslagen door de aankoopcomités. De onderbemanning enerzijds en de overbevraging anderzijds van deze comités zorgen voor aanzienlijke vertragingen bij het opmaken van schattingsverslagen in het kader van onroerende verrichtingen.

Vandaag kunnen dergelijke schattingsverslagen enkel worden opgesteld door het aankoopcomité en de ontvanger van registratie. Tot voor kort werden ook provincies, gemeenten en OCMW's geconfronteerd met vertragingproblemen bij het opstellen van deze verslagen. Begin december 2010 gaven wij zo goed als unaniem onze goedkeuring aan een voorstel van decreet waardoor deze besturen schattingen voortaan ook door landmeters-experten kunnen laten uitvoeren. Tijdens de bespreking van dit voorstel van decreet werd verwezen naar de problematiek in de sociale huisvestingssector. Zowel in de commissie en de plenaire vergadering suggereerde men om ook voor de sociale huisvestingsmaatschappijen in een oplossing te voorzien.

Ik neem aan dat u op de hoogte bent van de problemen die sociale huisvestingsmaatschappijen op dit vlak ervaren. Hebt u hierover al klachten of vragen ontvangen? Hebt u weet van concrete dossiers die vertraging hebben opgelopen?

Welke mogelijkheden ziet u om aan deze problematiek tegemoet te komen? Zult u ter zake iets ondernemen?

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Ik wil graag aansluiten bij deze vraag van de heer Hendrickx. Ik vind deze vraag ook terecht, want het is een van de vertragingselementen in het realiseren van sociale huisvestingsprojecten. Daar is er effectief een problematiek bij de aankoopcomités. Je merkt wel goede wil, maar er is daar onderbemanning. Uiteraard heeft het federale niveau er minder belang bij dat er goed werk wordt geleverd op het vlak van sociale huisvestingsmaatschappijen. Ook inzake de ontvangst van registratie hangt sterk af van regio tot regio of men er al dan niet werk van maakt.

Het is zeker zinvol om de landmeters-experten – zoals we dit al op andere domeinen hebben gedaan – een schattingsverslag te laten opstellen. Ik ben ter zake bezig met de voorbereiding van een voorstel van decreet. Ik zal daarover later nog overleg plegen met de collega's.

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: De geschetste problematiek is mij bekend. De heer de Kort heeft daar op 22 oktober al een vraag over gesteld.

Ik heb deze problematiek zelf al een aantal keren aangekaart. De Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen (VMSW) en de sociale huisvestingsmaatschappijen kennen die zeker. Het probleem is vooral regionaal bepaald en bestaat vooral in Antwerpen. Er zijn evengoed regio's waar er op dat vlak geen enkel probleem bestaat. Het probleem is vooral te wijten aan personeelstekort bij een aantal aankoopcomités. Wat de heer de Kort daarnet zei, klopt dus.

De VMSW aanvaardt sinds kort dat bij de verkoop van restgronden schattingsverslagen worden opgesteld door een notaris of erkend landmeter-expert. Precies omwille van hun definitie als gronden die door hun omvang of ligging niet meer voor sociale huisvesting in aanmerking komen, vallen die gronden niet onder de normale regelgeving. Het gaat hier natuurlijk niet om een groot volume aan gronden. Het bespoedigend effect van deze maatregel mag dan klein zijn, het toont wel aan dat we nood hebben aan een oplossing in deze problematiek.

In het kader van de doorlichting van de doorlooptijden en de aanbevelingen die daaruit voortvloeien, moet het aan bod komen. Dat is een van de vertragende effecten in de hele procedure.

Ik wil alle relevante regelgeving aanpassen om de schattingen in de mate van het mogelijke te versoepelen, naar andere experten. We moeten er alleen voor zorgen dat de schattingen correct en objectief kunnen blijven gebeuren. Afhankelijk van het beroep is de toegang tot lijsten met gegevens wel of niet mogelijk. Dit kan problemen opleveren voor het referentiekader voor die schatters, maar we moeten er een oplossing voor kunnen vinden. Het zal een decreetswijziging vereisen en een aantal aanpassingen aan uitvoeringsbesluiten. Ik heb aan de administratie gevraagd om te onderzoeken wat de opties en de mogelijkheden zijn. Ik verwacht op vrij korte termijn een antwoord, zodat we weten welke stappen we kunnen zetten.

Mijnheer de Kort, ik zal zeker niet nalaten om samen met de initiatiefnemers van een eventueel decreet ter zake te overleggen over die stappen.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik neem ook kennis van de intentie van collega de Kort en de initiatieven die u hebt opgestart met de administratie. Ik wacht met spanning op de resultaten zodat we kunnen tegemoetkomen aan de bezorgdheden van de sector.

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Ik wou ter informatie zeggen dat er in de Commissie Versnelling Maatschappelijk Belangrijke Investeringsprojecten is afgesproken om op 7 februari een hoorzitting te houden met de VMSW om de knelpunten te overlopen. Ik hoop alleen dat het nuttiger is dan de vergadering van deze week in de commissie Ruimtelijke Ordening. Minister, dat was bedroevend. Als het enkel de bedoeling is om de parlementsleden af en toe wat bezigheidstherapie te geven, dan hoeft het niet. Ik heb aan de voorzitter ook voorgesteld dat we dan beter zelf voorstellen van decreet kunnen indienen. Het was ondermaats. Ik denk dat iedereen wel aanvoelt dat er een aantal projecten serieus moeten worden versneld.

De heer Jan Penris: De mensen van de VMSW hebben gezegd dat ze naar de hoorzitting komen. Hun stijl kennende – we kregen gisteren een heel interessante presentatie van hen –, denk ik dat het wel een interessante gedachtewisseling zal worden. Maar goed, iedereen heeft zijn stijl en talenten. De ene doet het al beter dan de andere. We hebben gisteren mogen vaststellen dat die mensen op dat niveau heel matuur zijn en ik heb hen daar ook heel uitdrukkelijk voor gefeliciteerd. Ik verwacht dat de zitting van 7 februari interessant zal worden.

Minister Freya Van den Bossche: Ik wil de heer de Kort geruststellen: wij zullen de voorbereiding samen met de VMSW bekijken om ervoor te zorgen dat het relevant wordt

voor u, want het is zeker niet de bedoeling dat u een aantal uren van uw kostbare tijd besteedt aan een weinig relevante uiteenzetting en gedachtewisseling. We zullen het zelf ook goed in de gaten houden, maar net als de voorzitter, ben ik heel tevreden over de deskundige manier waarop de VMSW wordt geleid. Ik heb er vrij veel vertrouwen in.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■